

„...ВОЛИМ ЉУДЕ, ДЈЕЦУ И МЛАДОСТ...“

ЈЕДАН РУСКИ ПЕДАГОГ А. С. МАКАРЕНКО ЈЕ РЕКАО: „ДАЛЕКО ЈЕ ТЕЖЕ ПРЕВАСПИТАВАТИ, НЕГО ВАСПИТАВАТИ!“. МИ СМО РАЗГОВАРАЛИ СА ПЕНЗИОНИСАНОМ ПЕДАГОГИЦОМ, ГЂОМ ГОРДАНОМ ПАВЛОВИЋ, КОЈА ЈЕ, МОЖЕМО СЛОБОДНО РЕЋИ, УСПЈЕШНО ОБАВЉАЛА И ЈЕДНО И ДРУГО.

Због чега сте се определијели да будете педагог? И када бисте имали прилику да ли бисте опет изабрали исту професију?

Сигурно да бих. Као првак, у основној школи, далеких година, прво сам рекла — бићу учитељица! Тада сам пред собом имала као узор лијепу учитељицу, средњег стаза, овалног бијелог лица, валовите косе.

То се мени, као дјетету од 7 година, учртало у памћење. Говорила је течно, екавски. Била је из Србије. Звала се Емилија, тога се сјећам. Рекла сам да ми је била узор. Није то било само због физичког изгледа, већ и због комуникације. Имала је топлу, пријатну и благу ријеч. Постављала би директна питања и била је стрпљива при чекању одговора, а то је украс сваког просвјетног радника.

На крају, одржала сам дату ријеч. Завршила сам 5-годишњу Учитељску школу, а затим Филозофски факултет, одсјек за педагогију.

Колико дуго сте радили у просвјети?

Прво сам радила у Добоју, као учитељица, а затим у Центру за основно образовање, у педагошком тиму. Прешла сам у Бањалуку 1979. год., у Технички школски центар. Затим сам 1984. год. започела рад у Гимназији. И ту сам, до 1994. год., предавала педагошке групе предмета, а након тога сам, исто у Гимназији, изабрана за првог директно постављеног педагога. Тако да сам у просвјети радила читав свој радни вијек.

Да ли сте задовољни оним што Вам је пружио Гимназија, али и Ви њој?

Задовољна сам. Улазни фактор ученика који долазе у Гимназију захтијева од просвјетних радника

да стално допуњују своје знање да би могли прићи сваком појединцу. Свака генерација доноси нешто ново, доста тога се мијења из године у годину, а педагог мора све то да прати и да задовољи. А, што се мене тиче, па, педагог је врло специфично звање. Он мора да задовољи популацију ученика, професора, родитеља. Мора да задовољи тај троугао, јер ако то не испуни, онда није добро обавио посао.

Постоји и други троугао, тј. троугао, ученик-професор-настава. И ту треба доста да се ради, професори треба да прихвате **ученика као субјекта у настави**. Због тога прихватам интерактивну наставу или како ја више волим рећи, групни рад. Колико сам ја дала Гимназији, не знам! Али знам да све што је ученика тиштило, бољело, у овој канцеларији се могло рећи. Ја сам имала мајчински приступ у овом послу, тиме сам задовољна. Јер, педагог мора да унесе љубав у овај посао, не претјерану, али...

Нисам задовољна тиме што је закон врло касно педагога дефинисао као стручно лице, а школа без педагога је као болница без љекара. У 2/3 случајева сам успјела задовољити потребе ученика Гимназије и себе. **Педагог је сарадник** ученику, професору, разреднику па и директору.

Са којим сте се проблемима најчешће сусретали у вашем радном вијеку?

У Гимназији се нисам сретала са неким већим проблемима; гимназијалци су увијек прихватили моју подршку и савјете.

Можда се неко мотивисан баш Вашим ријечима, одлучи за професију педагога, па шта бисте им савјетовали?

Првенствено, ако педагог помисли, пожели или се осјећа као управљач, није успио у свом послу, изгубио је младост, тј. ученике око себе, он **мора** бити сарадник. Он мора да предлаже, а тек онда

да захтијева! Чешки педагог Ј. А. Коменски је тражио од свих просвјетних радника да пред ученике излазе са осмијехом на лицу и да их поздрављају подстицајним ријечима, попут: „Добро јутро, моје драге колеге, учитељи, доктори, правници...“

А на наше питање да ли јој недостаје Гимназија и одлазак на посао свако јутро, са сјетом у гласу, одговара:

Недостаје ми тај устањени ритам активности, чак толико да ми се чини да ћу обољети, али драго ми је што су на моје мјесто дошли млади људи. Недостају ми моје колеге. Ипак, највише ми недостајете ви, младост са којом сам остарила. Јер ући у школу са седам година, а изаћи са 65 није мала ствар.

И на крају, порука гимназијалцима...?

Учи данас за данашњи дан или данас за јучерашњи дан!

Свој рад организујте, јер велика је ствар имати добро организацију. Ако у томе успијете, ви сте економични и рационални.

Обданица траје 24 часа, од тога морате имати 7 сати активног одмора, сна. Идеалан одмор је од 23-06 часова. Не избјегавајте наставу и свакодневно учите 3-4 сата. Многи ће рећи „ова је баш за пензију“, али радо ћу поднијети смијех 1300 младих лица. И често понављајте, као што стара латинска изрека каже:

„REPETITIO EST MATER STUDIOURUM“.